

Коледари

Дѣдо Коледъ

СЛУЧКИ ИЗЪ ЖИВОТА НА:

Като сребърни тантели
пакъ снѣжинки падатъ бѣли.
Шъпнатъ нѣщо и лудуватъ,
съ коледарци коледувагъ.
Като пеперуди хвъркатъ
пжтя имъ да не объркатъ.
А момцитѣ коледари
възвѣстяватъ Божи дари.
Пожелаватъ на стопани
здраве и добри хармани,
а на мирнитѣ дечица
пакъ играчки по торбица.

Стефанъ Станчевъ

Четете в. „Барабанче“

Тая година, когато моята сестра падна болна на легло, зимата започна рано. Следъ кжсата, приятна есенъ, небето изведнажъ се покри съ черни облаци, а бѣсния северенъ вѣтъръ се понесе съ страшенъ вой, като чупѣше всичко. Настжпиха дъждовни и студени дни, чийто студъ проникваше до мозъка на коститѣ. Най-после започна да пада и снѣгъ, и въ скоро време побѣлѣ цѣлото село.

Нашата кжца бѣше обхваната отъ тревога. Баща ми и майка ми прекарваха по-голѣмата частъ отъ времето си около моята сестра, а азъ и моя по-малкъ братъ и сами не знаехме защо не можехме да си играемъ, ами току се въртѣхме все около кревата на сестра си и съ това още повече отегчавахме положението въ кжщи.

Болезтъа на сестра ми се влошаваше. Моитѣ родители живѣеха съ надеждата, че тя може би ще стане по-добре, а така сжщо, че и времето ще се оправи, за да повикатъ лѣкаръ. Но болестъта на сестра ми се влоши до такава степенъ, че два дена нищо не яде и температурата ѝ толкова много се вдигна, че отъ време на време тя изпаднаше въ безсъзнание и нищо не разбираше. Наредъ съ това и дишането ѝ ставаше все по-бързо и по-бързо.

Тревогата въ кжщи бѣше неопишуема. Родителитѣ ми ходѣха като безъ глави и сами не знаеха какво да правятъ по-нататкъ. Времето течеше, болестъта отъ день на день ставаше все по-опасна, а навнѣнъ времето бѣше лошо, като никога. Бѣше навалѣлъ дебелъ снѣгъ, вѣтѣра бѣснѣше и цвилѣше около кжщата, та всичко се тресѣше отъ него, а студа безмилостно стѣгаше.

Въ съседство на насъ, на разстояние стотина метра, имаше само една единствена колиба — колибата на чичо Тане, въ която той отъ петнадесетъ години живѣеше съ жена си и

Дѣдо Коледъ съ пълень кошъ
отъ подарѣци различни
ще пристигне тази нощъ
при децата си обични.
Цѣлъ посипанъ съ пухкавъ снѣгъ,
отъ главата до петитѣ,
ще прекрива прагъ следъ прагъ,
безъ да чука на вратитѣ.
И на мирнитѣ деца,
купъ играчки, шоколади,
той до тѣхнитѣ лица
ще остави за награда.
После въ тази снѣжна нощъ,
веселъ, радостенъ и бодъръ,
дѣдо Коледъ съ своя кошъ
всички кжщи ще споходи.

Любомиръ Дойчевъ

Михаилъ Д. Петковичъ

Въ колибата на чичо Тане

(Коледенъ разказъ)

Преведе отъ югославски: Г. Пановски

сина си Миланъ. Тоя день, вечеръта, докато навнѣнъ се спускаше здрача, азъ и моя братъ гледахме презъ прозореца, къмъ колибата на чичо Тане, въ която смжтно се виждаше свѣтлината на горящия имъ огнъ.

Изведнажъ вратата на колибата се отвори и ние видѣхме по-ясно свѣтлината на огнъ. И стори ни се, че отъ тамъ излѣзе нѣкой и се опжти право къмъ нашата кжца. И, наистина, така и излѣзе. Това бѣше чичо Тане, който, загрнать въ бѣло покривало, влѣзе въ нашата кжца.

— Богъ го изпраца! — прошепна майка ми, сякашъ на себе си. И, наистина, така и излѣзе. Когато, следъ краткия разговоръ съ баща ми и майка ми, той влѣзе въ стаята и когато видѣ сестра ми толкова много болна, той много не се колеба. Бързо излѣзе съ баща ми навнѣнъ и следъ малко тѣ изведоха коня отъ конюшната, приготвенъ за пжтъ. Когато той тръгна на пжтъ, водейки коня следъ себе си, здрачътъ отдавна вече бѣше падналъ, а бурята се въртѣше по пжтя следъ него като вихрушка.

Тая нощъ мина въ безсъние. Баща ми и майка ми неспокойно се разхождаха изъ стаята, сѣдаха и пакъ ставаха да се разхождатъ; освенъ това, постоянно въздишаха, при честитѣ охкания на сестра ми. Всичко това оказваше силно влияние върху насъ и, може би, за това азъ и моя братъ можахме да заспимъ едва следъ полунощъ.

Незная колко сме спали. Когато се събудихме, край кревата на сестра ми, освенъ баща ни и майка ни, имаше и единъ непознатъ господинъ. Той за-

Професоръ Пикардъ

Ето какво се е случило съ професоръ Пикардъ, когато билъ още не известенъ ученъ. Единъ день той билъ поканенъ отъ единъ свой приятелъ да прекара съ него коледната вечеръ. Пикардъ взелъ влака, който трѣбвало да го отведе въ имението на приятеля. Въ дома на последния той пристаналъ съвършено простуденъ. Приятелътъ му, уплашенъ, го попиталъ откъде е тази силна хрема.

— Ахъ! — обяснилъ презъ кихавици настиналиятъ професоръ — снѣгъ въ едно купе, чийто прозорецъ бѣше счупенъ, така, че снѣгътъ мислише по лицето.

— Но защо не промѣнихте мѣстото съ нѣкого, който не е чувствителенъ къмъ студа.

— Какъ да промѣнямъ мѣстото съ нѣкого? Та азъ бѣхъ самъ въ купето!

Новъ фото Базаръ

ул. Алабинска 54 въ пассажъ „Орелъ“

Промива и копира любителски снимки най-бързо и най-евтино

грижено работѣше нѣщо около сестра ми. Видѣ ми се, че въ ржцетѣ ѝ държи спринцовка. Бѣше доста замисленъ. Това бѣше лѣкаръ, който донесе брия чичо Тане бѣ докаралъ на свѣтъ коня презъ нощъта. Край него стояха баща ми и майка ми, все така загрижени и сякашъ въ тоя човѣкъ тѣ виждаха даха всичко.

Лѣкарътъ говорѣше полека. Отъ неговитѣ последни думи ние разбрахме, че на време е дошелъ и чичо Тане има надежда за оздравяване, което нѣщо силно зарадва всички ни. Бѣше стояла царѣше тишина, а навнѣнъ студено и бѣло утро и — сега бѣше вѣтъръ!

Деньтъ настжпваше. Лѣкарътъ седѣше още доста време. Той би още единъ инжекция, а следъ това даде наставления на баща ми и майка ми за по-нататъшното лѣкуване и си тръгна, като на края ги увѣряваше, че болната кжца бжде спасена.

Лѣкуването трая, споредъ наставленията на лѣкаръ, още нѣколко дена. На сестра ми ставаше по-леко и накрая после тя започна да става отъ легло си и да се разхожда изъ стаята. А когато единъ день тя се почувствувала напълно оздравѣла — въ кжщи отново се върна веселия животъ.

— — — — —
Днитѣ минаваха.

Дойде Коледа. Сутринъта се събудихме доста рано. Азъ и сестра ми бързо се облѣкохме и се приготвихме за пжтъ. Тя взе въ ржцетѣ си джкошница, а азъ — единъ голѣмичъ пакетъ. Въ тѣхъ имаше доста хранителни дрехи, бѣльо и малко пари.

Отидохме у чичо Тане.

На срѣдата на колибата му горѣше огнъ, сжщо така, както въ ония вечери, когато сестра ми бѣше болна. Изъ колибата бѣше разхвърлена сламка а край огнъ, въ който догаряше бжженика, седѣха чичо Тане, неговата жена и Миланъ.
(Следва на стр. 7)